

Ο ΑΘΛΟΣ ΤΟΥ ΕΜΕΙΣ

Η **δημοφιλία των υπερηρώων** βρισκόταν ανέκαθεν σε υψηλά επίπεδα μεταξύ των κοινών θνητών. Άκμαζε από τα πρώτα χρόνια της ζωής τους και φυλλορροούσε στα ενδόμυχα της καρδιάς τους μέχρι την τελική αναμέτρηση στα μαρμαρένια αλώνια. Βέβαια, οι περισσότεροι αν όχι όλοι, **δεν τρέφαμε αυταπάτες** σχετικά με το αν είμαστε εμείς οι εκλεκτοί, που θα κατάφερναν να θέσουν στο θηκάρι τους το ιερό σπαθί που ήταν κάτω από τον βράχο ή καρφωμένο πάνω σ' αυτόν. Παρόλα αυτά, η **εκτέλεση άθλων** από τους υπερήρωες ασκούσε, ασκεί και θα συνεχίζει να ασκεί **έντονη γοητεία** στον άνθρωπο.

Λόγω της **υπερφυσικής φύσης τους, τα κατορθώματα** των υπερηρώων τυγχάνουν ευρείας διάδοσης και καθίστανται -στις περισσότερες των περιπτώσεων - **ισχυρά στοιχεία παρακίνησης των ανθρώπων** σε πράξεις-άθλους πέρα και έξω από τα όρια των δυνατοτήτων τους. Οι **υπερβατικές πράξεις απέφεραν πολλαπλά οφέλη** στους εκτελεστές ατομικά και συλλογικά, **αλλά και παράπλευρες αρνητικές επιδράσεις** λόγω της υπερβολής ή της έλλειψης που ενέχει η ακροβασία του ανθρώπου μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας.

Η **υπερβολή ωθεί τον άνθρωπο προς την υπερεκτίμηση** του εαυτού του και των δυνατοτήτων του, και τον παρακινεί σε πράξεις επιβλαβείς για τον ίδιο ή και για τους άλλους. Η **έλλειψη, αντιθέτως, υπογειώνει την αυτοεκτίμηση και τις προσδοκίες** περί των δυνατοτήτων του ανθρώπου και **μηδενίζει κάθε ψήγμα βελτιοδοξίας**, σε προσωπικό αλλά και σε ομαδικό επίπεδο. Στις μέρες μας τα **πρότυπα υπερηρώων** που προβάλλονται αποπνέουν μια **διττή δόση υπερβολής και έλλειψης** μαζί, που σπέρνει την **ψευδαισθηση επίτευξης υψηλών στόχων με αμελητέα προσπάθεια**.

Οι **σύγχρονοι υπερήρωες** ποικίλουν ανάλογα με το πεδίο αναφοράς όπως αυτό της εικονικής πραγματικότητας, της εξουσίας, της γνώσης, της showbiz, των καλών τεχνών, του πλούτου, της φυσικής δύναμης, της παρανομίας, κ.α. Αντίστοιχες των πεδίων είναι και οι ψευδαισθήσεις που καλλιεργούνται: **μπορώ να γίνω δυνατός, πετυχημένος, πλούσιος, κ.λπ. εύκολα, χωρίς να κουραστώ**, αλλά και **χωρίς να ενδιαφέρομαι για την επίδραση στους άλλους** ή και για το τίμημα που θα απαιτηθεί να πληρώσουν. Η τάση αυτή στις δυτικές κυρίως κοινωνίες, συνδυάζεται με την **πρακτική άμετρης παροχής αγαθών** σε κατά περίπτωση προστατευόμενες γενικά ομάδες, χωρίς να απαιτείται η δική τους προσπάθεια ή η κάποιου βαθμού αντιπροσφορά σε έργο ή σε συμπεριφορά.

Η παθογέννηση της μίξης υπερηρώων-παροχών οδηγεί στη **στρέβλωση συμπεριφορών και χαρακτήρων** που αμφισβητούν το λειτουργικό και αξιακό πλέγμα των προηγούμενων γενεών. Διαμορφώνει πλέον, ένα πεδίο δράσης **εν αταξία και απαξία** όπου στο **βωμό της ταχείας απόκτησης αγαθών και επίτευξης προσωπικών στόχων**, θυσιάζονται δίκαιο, κανόνες, ανθρώπινες σχέσεις και άνθρωποι. Οι **συνέπειες της στρέβλωσης** είναι εμφανείς στις σχέσεις μεταξύ των γενεών όπου «Τα αγαθά κόποις κτώνται» δεν αποτελεί πλέον κοινό τόπο, όπως και στις σχέσεις μεταξύ των μελών ομάδων-συνόλων (οικογένεια, εργασία, κοινωνία, πατρίδα), όπου η έννοια της συνοχής φαντάζει εξωπραγματική και απόκοσμη.

Όταν η **αποσυνδεδεμένη συμπόρευση** παγιώνεται, αδυνατεί να αντιμετωπίσει ή να διαχειριστεί μη αναμενόμενες αρνητικές εξελίξεις, ιδιαίτερα όταν συντελούν στην απομάκρυνση ατομικών ή και συλλογικών επιδιώξεων που είχαν θεθεί. Οι καθυστερήσεις, η στασιμότητα ή και η αποτυχία ωθεί τα **παθογενή μέλη**, σε άστοχες έως και βίαιες αντιδράσεις που πλήττουν τους άλλους, αλλά και τον ίδιο τους τον εαυτό. Η **παθογενής νοοτροπία** που εμφολωρεί στις ομάδες-σύνολα παρουσιάζει αυξητικές τάσεις και εδραιώνει το **χάσμα με τις προηγούμενες γενιές**, ενώ η **επίρριψη ευθυνών** στους άλλους όσο κι αν στοιχειοθετείται, **δεν προσφέρει ίαση του άλγους αλλά επέκταση της ρήξης**.

Ο διάλογος μεταξύ των γενεών που ίσως να αποτελεί και το μοναδικό σημείο ζεύξης του χάσματος, έχει μεταβληθεί σε **αρένα εξακοντισμού κατηγοριών** μεταξύ γνωστών-αγνώστων. Η **αποξένωση και οι αντιπαλότητες** που τείνουν να επικρατήσουν εντός των ομάδων-συνόλων, εμποδίζουν κάθε προσπάθεια συνεργασίας για το κοινό καλό, και προδιαγράφουν μια **πορεία αδιέξοδη, αν όχι καταστροφική**. Η δε **αμηχανία** μπροστά στον αδιέξοδο κίνδυνο αργά ή γρήγορα μετατρέπεται σε **αποδοχή και συμβιβασμό με το μοιραίο** που επίκειται να συμβεί.

Έσχατη επιλογή ανάταξης και διέξοδος βελτιοδοξίας αποτελεί η **συλλογικότητα**. Ως **ανάδυση θεϊκής έμπνευσης** συντροφεύει τον άνθρωπο από τα πρώτα βήματά του πάνω στη γη, και δύναται να στρατευθεί στην **προσπάθεια λείανσης** των επιζήμιων παραμορφώσεων. Η **δραστηριοποίηση** του ανθρώπου στον **στίβο της συλλογικότητας** προϋποθέτει οι φανταστικοί υπερήρωες να μείνουν για λίγο στην άκρη και η κουλτούρα παροχών να κοπάσει. Τότε ο άνθρωπος παύει να περιπλανιέται αμήχανος, αλλά πορεύεται συνειδητά και παραγωγικά από το **συνυπάρχειν** στο **συνανήκειν** και από το **δημιουργικά διαλέγεσθαι** στο **αρμονικά συνεργάζεσθαι**.

Μέσα από τη **συλλογική συμπόρευση** οι καθημερινοί θνητοί ήρωες θα βρουν εντός του **πλέγματος αλήθειας-κάλλους-αγαθού**, τον κοινό τόπο για να εκτελέσουν μαζί τον **άθλο σύνθεσης των αντιθέσεων τους σε σύνολα αγαθών**, ευεργετικών για όλους. **Ο δρόμος μακρύς και αλγεινός**, απαιτεί κόπο και προσπάθεια (ατομικά και συλλογικά). **Το κέρδος πολύτροπο**, με συγκινήσεις τόσο κατά το ταξίδι, αλλά πολύ περισσότερο στον προορισμό· την όμορφη **Ιθάκη κοινωνικής ευδαιμονίας**, φιλόξενης για το «εμείς», και απροσπέλαστης για το «εγώ».

Μάρτιος 2023

Στέλιος Κάλφας